

Det ville selvfølgelig være alle tiders, det ville være godt for modstandsbevægelsen, og det ville være godt for den ære, som vi skylder folkene fra frihedskampen. Det ville være enormt godt, hvis vi kunne lave et fælles forslag, men så må vi have nogle meldinger, ellers må vi køre sagen videre, som den foreligger nu.

Pia Kjærsgaard (DF):

Velvilje og en tak til modstandsbevægelsen er, hvad dette lovforslag dybest set drejer sig om. Der bliver nok hverken oprør eller demonstrationer, fordi det ikke bliver vedtaget. Sådan kommer det nok ikke til at gå, fordi de mennesker har kæmpet for os alle i kampen for Danmarks frihed. Det her drejer sig alene – og det synes jeg skal understreges nu – om at fjerne udhulingen af hædersgaven og intet som helst andet.

Det er et anstændigt forslag, møntet på anstændige mennesker; derimod er den form, denne debat har taget, komplet uanstændig, og jeg må sige endnu en gang, at jeg stadig væk synes, den konservative ordfører har været førende i den mærkelige debatform, der har været om dette forslag, nemlig ved at man nu begynder at tage parthensyn, for det er jo i virkeligheden det, der er gjort i denne sag.

Det må bero på en sikkert bevidst misforståelse eller være en ualmindelig dårlig undskyldning, når der bliver talt om forlig i denne sag. Kunne man dog ikke holde gammelkendte kneb ude af denne sag? Jeg tror, det er tilbagevist, at dette har noget som helst med forlig at gøre.

Jeg synes, det er flot, må jeg så sige til Enhedslisten, at de tilbyder at trække forslaget, så vi måske ved en sidste behandling kunne stå sammen om det og sammen stemme det igennem, men naturligvis er jeg helt enig i, at det kræver en klar tilkendegivelse fra de øvrige partier af, om det er det, de ønsker, for ellers bliver forslaget nok ikke trukket, og så er jeg selvfølgelig også helt enig i, at vi må frem til snorene.

Det er jo sådan umiddelbart et lille forslag, et af de små forslag, som vi har oplevet kan bringe sindene i kog, fordi det har noget med følelser og noget med fortid at gøre, som nok bringer mange minder frem hos mange mennesker. Når jeg nu siger, at det er et lille forslag, er det om forslaget som sådant, for der er ingen tvivl om, at dette lille forslag har en ualmindelig stor betydning for dem, det drejer sig om, og er en selvfølgelig ting, som blot burde blive gennem-

ført uden den debat, der har været tidligere og nu her i dag.

I stedet for, at man blot kunne sige ja til dette forslag og føle, at det var en god ting, der gik gennem Folketinget, oplever man ministre og folketingsmedlemmer sidde og dukke sig, fordi de om lidt, når vi trykker på knappen, stemmer nej.

Jeg skal helhertet give tilslutning fra Dansk Folkeparti, der giver ubetinget støtte til dette lovforslag. Vi synes, det er et godt initiativ, men vi havde så sandelig håbet, at det blev vedtaget af et enigt Folketing.

Formanden:

Hr. Helge Adam Møller som privatist, dvs. med 5 minutters taletid.

Helge Adam Møller (KF):

Det, vi debatterer i øjeblikket, er en hædersgave og ikke en pengegave. Når jeg tager ordet her, er det også, fordi hr. Arne Melchior i sit indlæg henviste direkte til mig og spurgte, hvad min holdning var.

Hr. Arne Melchior startede også sin tale med at henvise til det meget smukke mindesmærke, som vi har lige ude på den anden side af Folketingssalen, og hvor Folketingets Præsidium for 5 dage siden nedlagde en smuk krans, som stadig væk står derude.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Arne Melchior, om den respekt, Folketinget viste den indsats, der blev gjort for mere end 50 år siden, bedre var kommet til udtryk, hvis Præsidium havde nedlagt to kranser eller fire kranser eller en dobbelt så stor krans. Jeg mener, den slags ikke bare kan gøres op i noget, som har med kroner og øre at gøre.

Når jeg har taget ordet her i dag, er det også, fordi jeg har en måske lidt mere personlig holdning, end i hvert fald nogle af folketingsmedlemmerne har til dette spørgsmål, og det hænger sammen med, at min far var omfattet i mere end 40 år af den hædersgave, som blev vedtaget i 1945. Min far blev arresteret af Gestapo i august 1943, han kom via Shellhuset til Vestre Fængsel. Jeg husker intet, jeg var kun 1 år, men min storesøster, fru Eva Møller, som også er til stede i salen, erindrer stadig væk den morgen her i København, da min far blev arresteret.

Han fik altså hædersgaven. Men vi skal holde fast i, at denne hædersgave, og det er der en anden taler der også har været inde på, ikke har noget med den erstatning at gøre, som mange